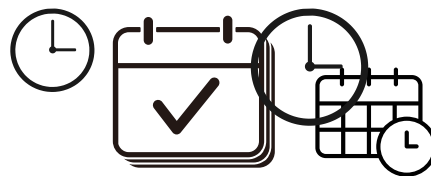

PAPJĚRKY

školní časopis, 2. číslo, XV. ročník 2023-24

Na téma ČAS

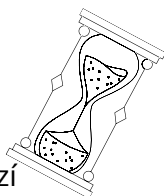

Jak to vidí Anja

Čas je čas a netuším, co k tomuto tématu mám ještě napsat, no na Wikipedii mají napsáno toto: "Čas je jednou ze základních fyzikálních veličin soustavy SI," no abych řekla pravdu, netuším, co to znamená a navíc na Wikipedii nemusí být vždy jen reálné informace, jak nám neustále opakují učitelé. Takže se tím budeme řídit a na veličiny zapomeneme. Tak to by bylo, ale v této části nám článek bohužel skončit nemůže, zbývá nám totiž docela dost volného místa,.. teda až si to někdo bude číst, tak tu tolik toho volného místa zbývat nebude jo, ale to je už prostě jedno, no. Tak začneme pěkně od začátku,.. byl nebyl jednou jeden čas, který Anjušce ničil život, ona totiž nechtěla vstávat v 6 ráno, ona chtěla chodit spát ve 12 večer a vstávat v 10 no. Jenže o tom bohužel Anjuška nerozhoduje. Tak to byl příběh Anjušky, ale co ostatní, jak to vidí oni, to se bohužel v tomto článku, teda pokud se toto dá nazývat článkem, nedozvíte. Ammm, přemýšlím velice hluboce, ale nic mě nenapadá, žádný nápad, nic. Takže čas, čas, čas a ještě čas. Jak a v jakých situacích používám slovo čas já? Honem, nemáme čas; rychle, máme málo času; zrychli, nemáme tolik času, aby sis mohla ty boty obouvat dvě hodiny, Emo; jestli nezrychlíte, nemáme čas jít do obchodu; nemám čas si dělat domácí úkoly; nemám čas si uklidit stůl; nemám čas si ráno udělat čaj; prostě nemám čas; času je málo. Tak stačí, mě se to zdá dostačující. A myslím že už stejně nic nevymyslím. Takže je KONEC.

Anja Mačáková, 8. ročník, vytvořila v hodině INF

Čas: Náš neviditelný průvodce životem

Čas - ta neuchopitelná síla, která nás provází každým dnem. I když ho nemůžeme vidět ani cítit, jeho vliv na nás je zásadní. Pro někoho letí jako blesk, zatímco pro jiného se zdá být nekonečný. Každý z nás má svůj vlastní pohled na čas, a to se mění podle toho, co právě děláme.

V moderním světě čas získal nový význam - je to vzácný zdroj, který je třeba správně využívat. Snažíme se plánovat, organizovat a řídit náš čas, abychom dosáhli co nejvíce v práci i v životě obecně. Ale při vší té honbě za efektivitou je snadné zapomenout na to, co je opravdu důležité - užít si přítomný okamžik.

Čas je také prostředkem růstu a změny. Každý nový den přináší nové možnosti a příležitosti. Díky času se můžeme učit, vyrůstat a měnit se. Je to jako nekonečný proud, který nás neustále posouvá dopředu.

Ať už je čas naším nejlepším přítelem nebo nejhorším nepřítelem, je to prostě součástí našeho života. Je na nás, jak se s ním naučíme žít a jak ho využijeme k tomu, abychom žili plnohodnotný a naplněný život.

Vít Prokop Ševčík, 8. ročník
vytvořil v hodině INF

Tiktik,ťak,tik,ťak,tik,ťak

Jak ten čas letí už celá staletí.
Když se narodí kojeneček, tak umí jen:
spát, jíst a spát.
Když už to je batole, umí aspoň lézt
a je to pro něho trest.
Když už to je předškolák,
umí kreslit, ba i psát.
Když už to je školák,
umí spoustu věcí:
číst, psát, počítat s rozumem.
Když už to je konečně puberták,
je alespoň vzdělaný, hledá školu a taky holku.
Když už je dospělý, to už všichni známe,
chodí jenom do práce, no a tak dále.

Markéta Bruščíková a Beáta Čačíková, 4. ročník

STROJ ČASU

Dneska jsem našla stroj hodně divný,
byl vážně podivný.
Ne, jako auto to vypadalo.
Nasedla jsem do něho a už to jelo.
Objevila jsem se v našem městě.
Ale počkat, počkejte ještě.
Viděla jsem tam sebe, ale trochu starší,
a moje děti, jak tam jančí.
A mého manžela též.
No počkat, kde to jsem, probudila jsem se a řekla:
„Uf, byl to jen sen.“
To jsem ráda, že už jsem vzhůru
a že jsem měla jen noční můru.

Maruška Čaňová, 3. ročník

I UČITELÉ BYLI ŽÁCI

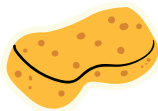
Představme si teď cestovat v čase, vrátit se do dětství, zažít to zase. Kdybyste svoje mladší „já“ potkali, co byste řekli? Co byste dělali? Toť dobrá otázka pro všechny z nás. Odpověď v duši hledá se snáz. Já bych si možná se sebou hrála a pár rad životních bych si pak dala. Dál bych si řekla, co že se stane, co je mi zkrátka osudem dané. Možná, že bych si pak vážila víc lidí, jimž nemůžu dnes už nic říct. Však stejnou cestou zas bych se dala, aby se ze mě za pár let stala, znovu ta holka, co vám tu píše, doufám, že nezni to jen jako klišé.

Lucie Mlčochová

Zeptali jsme se našich učitelů, co se jim vybaví z období, kdy byli žáky.

Více fotografií z jejich dětských let si můžete prohlédnout na výstavě.

HRA “MOKRÁ SVIŇA”

Hra byla velice oblíbenou kratochvílí za našich školních let. Bavilo nás to zhruba tři roky, od sedmé do deváté třídy. Spočívalo to v tom, že jsme si vzali houbu na mazání tabule, tu jsme úplně nacucali vodou a pak jsme to po sobě házeli. Málokdy jsme se trefili, takže bylo vše od vody. Koho jsme trefili, tak ten měl “mokrú sviňu.”

Mgr. Zdeňka Hájková

BRANNÁ CVIČENÍ

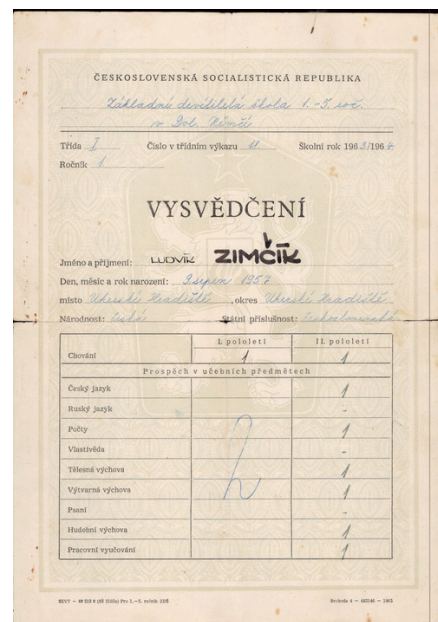
Bývala minimálně jednou v roce, kdy celá škola musela toto cvičení absolvovat. Bylo to povinné, abychom se naučili chovat při nukleárním útoku. Takže jsme byli v pláštěnkách, na rukou a na nohou jsme měli igelitové pytlíky a samozřejmě plynové masky. Bylo to výborné, protože jsme se tam všichni sešli a ulili se ze školy.

Mgr. Pavlína Majerová

POVINNÁ VENKOVNÍ PŘESTÁVKA

To nás nahnali o velké přestávce na školní dvůr. Tam jsme běhali a hráli si, protože jsme byli na čerstvém vzduchu. Děcka tam dělala blbosti, takže nás učitelé museli hlídat. Ale chodili jsme tam jenom když bylo hezky, takže na podzim, na jaře a v létě.

Mgr. Anna Podešťová

BRAVÍČKO

Bravo a Bravo girl byly časopisy, které jsme jako pubertáči hltali o přestávkách. Byl to pro nás prakticky jediný zdroj informací o sexuální výchově. Nejčtenější rubrikou (nejen u dívek) byla „Láska, sex a trápení“, kde jste se dočetli opravdu o všem možném...

Mgr. Ivana Tálská

ZÁCHVATY SMÍCHU

Téměř denně jsme se s holkama smály, většinou úplným blbostem, všechno nám připadalo nesmírně srandovní (třeba když jedna z nás zakopla, zůstal nám kousek jídla v zubech nebo si někdo zapomněl zapnout zip na riflích). Když jsme se rozjely, nemohly jsme ten smích zastavit, ani když začala hodina. Chudáci učitelé to s naší pubertou neměli jednoduché :-)

Mgr. Kristýna Beníčková

ŠKOLNÍ ČASOPIS

Ten nás provázel už od prvního stupně, kdy nás k tomu vedla paní učitelka třídní. Na druhém stupni byl z každé třídy reprezentant školního časopisu, který se staral o příspěvky své třídy. Já jsem potom v osmé a deváté třídě vedla časopis jako šéfredaktorka a spolupracovala jsem přímo s vedením školy. Vycházel čtyřikrát do roka. Vždy se to týkalo svátku nebo události, která v tom čase byla a příspěvky byly od žáků všech ročníků.

Sabina Strapinová

MALOTŘÍDKA

V ročníku nás bylo málo (například v 5. třídě jsme zůstali jen 3), a proto spojení s další třídou vnímám jako samozřejmé. Fungovali jsme jako kolektiv, starší pomáhali mladším a byli jsme si celkově blíž.

Bc. Daniela Michalcová

POLÍČKO

Na školní políčko jsme chodili naprosto pravidelně z jara a až začátkem prázdnin jsme ty produkty chodili prodávat normálně na trh. Bylo nám povoleno nechat si polovinu výtěžku a zbytek jsme museli odevzdat paní učitelce, která s námi na políčko chodila, takže jsme si vydělali. Prodávali jsme mrkev, salát, petržel, zkrátka to, co se vypěstovalo. Ale nebyla to lehká práce, vážení, museli jsme během roku chodit pravidelně o velkých přestávkách políčko zalévat. Políčka jsme měli hned vedle školy, takže jsme vyběhli políčko zalét a utíkali zpátky do školy. Proto si na políčka pamatuju.

Mgr. Robert Goldmann

JAK SE BALILI HOLKY

Holky se balily úplně stejně jak teď s tím rozdílem, že jsme neměli technologii, takže jsme posílali papírky po třídě, což bylo dost rizikové. Takže my jsme holky balili, ale ony se to nikdy nedozvěděly. Já jsem jednu holku balil tak, že jsem se na ni upřeně čtyři roky díval a myslel jsem si, že si toho všimne, což se nestalo.

Mgr. Jakub Mačák

MODRÉ KAPKY

Chodila jsem do základní školy v Kunovicích. Jedna paní učitelka z prvního stupně používala modré kapky, tzv. plastový modrý proutek a tím bila přes prsty a na holou.

Mgr. Markéta Hudáková

ŠKOLY V PŘÍRODĚ

Od první třídy jsme každý rok jezdili koncem školního roku na školu v přírodě, buď do areálu "Pionýráku" na Lubné, nebo na Kopánky. Na celý týden jsme opustili školní lavice a učili jsme se v zcela jiném prostředí. Odpoledne jsme pak hráli různé hry a účastnili se soutěží. Nechyběli táboráky, špekáčky, písničky, stezky odvahy nebo třeba střelba ze vzduchovky.

Mgr. Hana Staňová

PRACOVKY

Chodili jsem do dílny, kde byly stroje, nářadí, atd. Tam jsme se učili vyrábět. Vyrobita jsem si například stojan na ubrousky z plexiskla a tak. Dělalí jsme třeba jednoduché poličky.

Mgr. Marie Ševčíková

PAN UČITEL PŘÍRODOPISU

Když jsem byla na druhém stupni, měla jsem pana učitele na přírodopis, který ten přírodopis fakt žral. Psávali jsme dost často písemky a vždycky říkal, že když chceme napsat dobře písemku, musíme být dobře naladěni. Vždycky nám donesl kazeťák a pustil nám nějakou uklidňující hudbu.

Mgr. Julie Křížanová

RODINKA, KUCHYŇKY, DÍLNY A PĚSTITELKY

Na druhý stupeň základní školy vzpomínám nejraději na předmět „Rodinka“. Měli jsme úžasnou paní učitelku, která nás připravovala prakticky na reálný život. Například jsme se několik hodin učili jak pečovat o miminko. Zkoušeli jsme si na panenkách je krmit, převlékat, koupat nebo je přebalovat. A to nebyly plenky jako dnes, na jedno použití. Byly jen látkové plenky, které se musely prát. Stejně tak skvělé byly „Kuchyňky“, ve kterých jsme vařili jednoduchá jídla či pekli moučníky. Následovaly „Dílny“. V nich vynikali především kluci, protože jsme se učili jak řezat, vrtat či brousit různé materiály. No a nesmím opomenout „Pěstitelky“. Na školní zahradě jsme na jaro sázeli různé plodiny, třeba mrkev, brambory, ale i rajčata apod. Přes letní prázdniny jsme měli vypsány směny a museli chodit všechno zalévat. No a na podzim se zas ryla půda a hrabalo listí. Byly to krásné časy.

Mgr. Jana Matyášová

HOD PAPUČŮ

Pan učitel po nás házel obuví, když jsme dělali neplechu.

Mgr. Tomáš Beníček

HRA MASO

Hru maso jsme hrávali o přestávkách. Hraje se to tak, že jeden nastaví dva prsty a druhý má ruku za zády a snaží se ho trefit. Když ho netrefí, tak se vystřídají. Bylo více možností, jak tuhle hru hrát. Oba dva dali dva prsty do předu naproti sebe a snažili se trefit jeden druhého. Ten co se trefil, tak ho bouchal po prstech znovu.

Mgr. Kristýna Miklánková

PARTA

Byli jsme na základní škole velice dobrá parta a do dneška na základku vzpomínám. Střední školu jsem ráda neměla. Sraz ze ZŠ se vždy uskuteční, protože jsme byli opravdu dokonalý kolektiv, i když nás bylo ve třídě poměrně hodně, ale vždycky jsme se domluvili a byli jsme družní. Byli jsem spolu a scházeli jsme se s děčkama, takže určitě skvělá parta. To je určitě u mě na prvním místě.

Mgr. Marcela Sehořová

PRŮŠVIHY

To je jak s každým z vás. My jsme si museli skládat aktovky v šatně na parapet. Já jsem ji hodil a ona proletěla oknem. Dostal jsem po čuni od paní učitelky a potom ještě od mamky. Následně jsem to ještě vysvětloval sklenářovi, který okno musel vyměnit.

Mgr. Jiří Miškar

RUSKÝ JAZYK

My jsme měli povinný cizí jazyk ruštinu od pátého ročníku. Tehdy byl první stupeň jenom na čtyři roky, a pak jsme museli jezdit na Strání, protože tady byl jenom první stupeň. Od páté do osmé třídy jsme měli první cizí jazyk, protože to bylo ještě za totality. Já jsem tu ruštinu měla velmi ráda. Chodila jsem na různé soutěže, kde se přednášely ruské básničky.

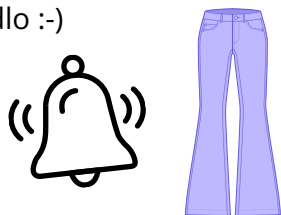

Mgr. Alena Urbancová

BOKOVKY A ZVONÁČE

Nosili jsme hlavně bokovky a zvonáče. Zvonáče asi všichni znáte. K bokovkám jsme nosili krátká trička a nejlíp tak, aby nám šlo vidět spodní prádlo :-)

Bc. Veronika Žďárská

PARTA

Měl jsem partu, se kterou jsem si dřív nerozuměl, ale poslední roky jsme se začali bavit a s některými se bavím dodnes.

Mgr. David Smetana

SEXISMUS

Chodila jsem do třídy, kde bylo více kluků než děvčat. Škola zrovna experimentovala s rozdělením do tříd podle prospěchu. A děvčata většinou mívají lepší prospěch (kromě mě), a tak jsem se na druhém stupni ocitla v nestudijní třídě, v béčku. A bylo to k breku. Chodila jsem na velkou městskou školu, která byla poblíž výběrové jazykové školy. Takže všechny talentované dětičky chodily tam, nebo ty méně šťastné, ale stále šikovné do našeho áčka. Áčko bylo plné holek a béčko a céčko zase plné kluků. A podle toho to ve třídě také vypadalo. Kluci měli neustále potřebu upozorňovat roztodivnými způsoby na své mužství.

V devadesátých letech se hodně řešilo AIDS, a tak hned naši kluci nelenili a vymysleli hru, při které se honili po třídě. Princip spočíval v tom, že nejdřív byl jen jeden nakažený, ale když někoho chytil, musel mu pomocí předvádění kopulačních pohybů a vzdychání předat virus. A každý nakažený honil ostatní dál. Hra končila, až byly všichni nakažení. A této hře se říkalo „aidsovka“. Tohle ale bylo ještě to vtipnější a nevinnější. Horší bylo to, že si kluci všimli, že tam mají i 6 děvčat, a rozhodli se, že je začnou osahávat. A podle toho, jak se holky byly schopné bránit nebo nebránit, stupňovali svoje útoky. Na mě osobně si dovolili jen jednou. A to když jsem přišla do školy v sukni.

Zkoušeli mi ji nazvednout velkým pravítkem. Naštvali mě tak, že jsem o ně pravítko málem zlomila, a od té doby jsem si sukni nevzala. Ale hlavní bylo, že kluci pochopili, že si nemají dovolovat, že si to líbit nenechám a budu to určitě nějak řešit. A dali mi pokoj. Ale všechny holky takové štěstí neměly. Proto se vždy braňte a dávejte jasně najevo, když se vám něco nelíbí. Vždy je nějaké řešení. Hledejte ho. Pokud ho nevidíte sami, požádejte o pomoc! Tehdy nás nenapadlo se svěřit učitelům. Neměli jsme k nim důvěru nebo jsme měli špatné zkušenosti. Kamarádka se tehdy svému třídnímu učiteli svěřila, že ji spolužáci šikanují, a místo řešení celé situace se dočkala rady, že je to tím, že je provokuje a že je nemá provokovat. Pevně doufám, že se časy už změnilly a většina dětí takové situace řešit nemusí.

Mgr. Zuzana Mačáková

HODINY TĚLOCVIKU

Když se zamyslím, tak ony se v podstatě zase tak moc nelišily od těch dnešních. Pro nás byl pohyb přirozený a bavil nás. Těšili jsme se na každou hodinu a chtěli se naučit věci, které jsme nikdy nezkoušeli. V čem je to možná jiné, tak v tom, že jsme měli respekt k učitelům; to co řekli, to platilo.

Bc. Lucie Uhrová

DLOUHÉ VLASY

Vzpomínám si, jak mi moji "milí" pubertální spolužáci v deváté třídě přivázali vlasy k židli. Takže, když jsem se chtěla postavit, zvedla jsem se i s židlí. A protože čím víc jsme se je všichni snažili odvázat, tím víc se zamotávaly, tak mi jich (větší) část museli odstříhnout – svými tupými nůžkami na papír.

Jooo, na to i na ně nikdy nezapomenu.

Mgr. Jana Salanci

UČENÍ

My jsme se učili víc než někteří žáci dnes. Měli jsme mnoho úkolů a učili se doma z učebnic.

Mgr. Anna Martináková

HŘÍŠNÝ TANEC

O přestávkách jsme si pouštěli kazety s písněmi z filmu Hříšný tanec. S Dankou jsme se učily choreografie včetně zvedaček jako Johnny a Baby.

Bc. Jitka Janigová

ZÁBAVA

Každou přestávku jsme trávili všichni na „terase“ (nyní prostory ředitelny, auditorium a sborovna). Buď jsme hráli hry v podobě krvavý dědek, vybíjená a kartoška nebo jsme se točili na kolotočích, na kterých jsme byli zavěšení jako „vrtule“.

Samozřejmě vyhrávali jen ti nejlepší. :-D

V družině jsme často tancovali na písničky z muzikálu Rebelové.

Bc. Andrea Matějčková

PAN ŘEDITEL

Jak byste popsal své dětství ve čtyřech slovech?

Krásné, volné, dostatek času na chození do přírody, spokojené...

Jak jste trávil čas venku jako dítě?

Většinou jsme s klukama jezdili z kopce na motokárách. Ale velmi rádi jsme si v lese hráli na Němce a partizány, dokonce jsme měli vytvořené i zbraně. Nebo jsme si v lese stavěli bunkry.

Jezdili jste se školou na výlety? Popřípadě kam?

Ano, jezdili jsme na výlety, třeba do Buchlova na hrad, nebo tak. V té době každý neměl auto, takže tohle byl způsob vidět něco nového.

Jaký byl Váš oblíbený vyučující?

Těch bylo více. Nezapomenu na paní učitelku Hauerlandovou z první třídy. V druhé třídě pan řídící. Ale byli to všichni učitelé z prvního stupně. Na druhém stupni to byli skoro všichni učitelé.

Oblíbený zážitek ze školy?

Na základní škole jsem moc problémy neměl. Spíš vám řeknu zážitek z gymnázia. My jsme měli první čtyři hodiny cvičení z matematiky. A řeknu vám, co se mi zdávalo ještě dvacet let po gymnáziu. Úterý první hodina čtyřhodinového bloku z matematiky. Náš třídní profesor Králíček mi říká: „Zimčík pojďte k tabuli a zároveň mně řekněte, kde jste byl včera“. Já jsem na gymplu chodil často tzv. „za školu“. Nebavilo mě to tam. :-)) Inak spousta zážitků s klukama a holkama.

Co považujete za svůj největší úspěch?

Asi to, že mám čtyři dcery, že mám několik vnuček a vnuka, jednu pravnučku, takže po této stránce jsem spokojený. A profesně, s tímto učitelstvím a vedením některých škol. Myslím si, že jsem tady i na těch předcházejících školách něco vytvořil.

Jak Vás napadlo IV vzdělávání?

Když jsem sem před třiatvaceti lety přišel, tak to byla malotřídní škola, což znamená, že tady byly děti jenom první až pátý ročník a v malém počtu, třicet tři dětí v celé ZŠ. Takže jsem musel přijít na způsob jak ty děti získat. Protože jsem si prošel ředitelstvím na mnoha školách, věděl jsem, že je v zákoně možnost tzv. individuálního vzdělávání.

Pokud byste mohl změnit jednu věc na vzdělávacím systému, jaká by to byla?

Já bych posílil samostatnost škol. Každá škola je něčím jedinečná. Jsou velké tendence tohle rušit.

Je něco, co byste chtěl tady změnit?

Nápadů byla spousta. Jedinou věc, kterou jsme nedotáhli, je garáž, ze které jsme chtěli udělat místo, kde bude družina a prostor pro další mimoškolní aktivity.

Budeme Vám (my devátáci) chybět?

No určitě, já jsem člověk, který vzpomíná na své žáky za celých 40 let, co jsem učil po školách. Každá třída je jiná a každá třída mi uvízne v paměti. Velice rád říkávám, toto je můj bývalý žák nebo žačka. Chybí mi každá třída a vy jste velmi výjimečná třída.

Co škola do budoucna?

Než odejdu, chci aby tato škola zůstala tak, jak je. Protože se budou rušit školy zejména na vesnicích. Tak tohle je záchrana, protože máme tři školy: mateřskou, základní a střední odbornou. Máme další školská zařízení, školní družinu a jídelnu. Tento kolos má zhruba 1 700 dětí, žáků a studentů. Než odejdu, tak chci, abychom přežili tento zlomový rok, kdy se školám berou peníze.

naše škola v roce 2003

NADĚJE BREZOVJANŮ

Vyšli jsme z Brezovskéj dědiny,
většinou pocházáme z brezovskéj rodiny,
za cílem změnit školní dějiny,
JSME NADĚJE BREZOVJANŮ!

Ide nám všem iba o dobré,
od začátku idem len za hotové,
od školky pastelky sú vždy nové,
JSME NADĚJE BREZOVJANŮ!

Devátačky sa spolu stretávajú,
vrany k vranám odjakživa sadajú,
o nových drboch mezi sebou kecajú,
JSME NADĚJE BREZOVJANŮ!

Mačák, ten môže byť aj dredatý,
ale na tom nám vôbec nezáleží,
dôležité je, že vždy naučí,
JSME NADĚJE BREZOVJANŮ!

Vaši devátáci

PÁTÁCI SE LOUČÍ S 1. STUPNĚM

Na druhý stupeň už se těšíme, ale víme, že to bude TEROR.

Když jsme byli maličci, byli jsme krásní.

Jenomže puberta začíná a už nejsme tací hezčí.

Jediné co nás baví, jsou přestávky, tělák a to je vlastně vše.

Už se těšíme na výlety a hlavně na lyžák.

Když jsme byli v první, tak jsme furt tančili a ráno jsme sa plácali po rukách a skákali před dveřma, a když jsme sa nudili, tak jsme hráli kamínek (teď už je to šutr).

Marika

Co si vybavíme, když se řekne:

PÁTÁCI

- Už jdeme na 2. stupeň. (Šimon K.)
- Jdeme na druhý stupeň, máme spoustu vzpomínek a konfliktů. (Eliška K.)
- MY. (Marika)
- Nej třída, obří třída, paní učitelka Tálská, rodokmen. (Matěj)
- Skvělý kolektiv. (Inka)
- Paní učitelka Tálská. (David M.)
- Rodokmen, paní učitelka. (Lucka)
- Prostě pátáci. (Anička)
- Náš rodokmen (Agáta)
- Přísní učitelé, strašně těžké testy. (David S.)
- Jedna velká rodina. (Eliška Š.)
- Paní učitelka Tálská, rodokmen. (David U.)
- Rozloučení s první stupněm. (Tadeáš)
- Naše třída a spolužáci, rodokmen. (Šimon Z.)

PRVNÍ ŠKOLNÍ DEN

- Byla to zábava, a seděl jsem s mojí sestrou. (Šimon K.)
- Byl úžasný, ale zároveň děsivý, seděla jsem vedle mého bratra. (Eliška K.)
- Free pomůcky. (Marika)
- V pohodě, pasování, seznamování s kamarády, seznamování s předměty. (Matěj)
- Skvělá paní učitelka. (Inka)
- Báł jsem se. (David M.)
- Pasování, seděla jsem s Inkou v první lavici. (Lucka)
- Nervozita a seznámení s novou paní učitelkou. (Anička)
- Poznání všech kamarádek. (Agáta)
- Byla jsem nadšená, že jsem ve škole první den. (Eliška Š.)
- Dostal jsem free pomůcky. (Tadeáš)
- Noví kamarádi, nové místo. (Šimon Z.)

KOVID

- Doma doma, prosím, děkuji. (Šimon K.)
- Byla jsem smutná, protože mi chyběli kamarádi. Ale byla jsem ráda, že jsme nebyli ve škole. (Eliška K.)
- Chození ven místo školy. (Marika)
- Pohoda, nice, nejlepší, nic nedělaní. (Matěj)
- Né, hrůza. Proč jsme vůbec doma, když mi nic není. (Inka)
- Nuda, radši bych byl ve škole. (David M.)
- Online hodiny, roušky, testy. (Lucka)
- Covid testy. (Anička)
- Jednou jsme odstranili paní učitelku z online hodiny. (Agáta)
- Respirátory, očkování, on-line hodiny. (David S.)
- Byli jsme sice doma, ale ta doba byla už fakt dlouhá. (Eliška Š.)
- Nuda. (David U.)
- Byl jsem o 20 stránek dřív než ostatní. (Tadeáš)
- Online hodiny (hrozné), nemuseli jsme jít do školy, papání Orea. (Šimon Z.)

Jaká část z období pěti let nám utkvěla v paměti?

Spolužáci, kteří tu už nejsou. (Šimon K.)
Moji nejlepší kamarádi Stela a Tades a spousta báječných učitelů. (Eliška K.)
Holčičí záchody. (Marika)
Žádná. (Matěj)
Čtvrtá třída. (Inka)
Když jsem viděl prvňáky, jak jdou do školy. (David M.)
Když jsme na online hodině odpojily paní učitelku. (Lucka)
Stěhování. (Anička)
Online hodiny. (Agáta)
Když byl David M. u tabule a vypadla mu kostka z kapsy. Potom se celá třída hádala, jak se mu tam dostala. A ještě razítko s vařečkou. (David)
Výlety, školní akce. (Eliška Š.)
Spolužáci a učitelé. (David U.)
Čtvrtá třída. (Tadeáš)
První školní den. (Šimon Z.)

Která zkušenost nás posunula dále?

Že jsem věřil, že to zvládnou. (Šimon K.)
Matika, čeština a výtvarka. (Eliška K.)
Mmmmm, žádná. (Marika)
Pády. (Matěj)
Chybami se člověk učí. (Inka)
Nestarat se do cizí hádky. (David M.)
Přátelství. (Lucka)
Žádná. (Anička)
Přátelství. (Agáta)
Nebýt ze všeho ve stresu. (David S.)
Žádná. (Eliška Š.)
Poznámka - neumí se chovat na chodbě. (Tadeáš)
Nebýt moc viditelný (vyvolaný). (Šimon Z.)

Na co neradi vzpomínáme?

Třídní focení a psaní křídou. (Šimon K.)
Když mě Inka a Matěj omylem bouchli do obličeje. (Eliška K.)
Na Akademii třetího ročníku. (Marika)
Když jsem se bil s kamarády. (Matěj)
Na hádky s kamarádkami. (Inka)
Jak se Davidovi ztratila peněženka. (David M.)
Na covid a první lavice. (Lucka)
Pád na hlavu. (Anička)
Na focení ve druhé třídě. (Agáta)
Focení, dostal jsem poznámku 😊. (David S.)
Na některé spolužáky, kteří už tady nejsou. (Eliška)
Když nás Tades mlátil po zadku. (David U.)
Na tělák ve třetí třídě. (Tadeáš)
Focení, poznámky. (Šimon Z.)

Na co rádi vzpomínáme?

Ranní pozdrav a výlety. (Šimon K.)
Na moji nejlepší kamarádku Stelu a ostatní kamarády, paní učitelky a na fenu Naomi. (Eliška K.)
Doufám, že to bude školní výlet 5. ročníku. (Marika)
V náboženství sumo, schovávání ve skříňkách. (Matěj)
Na vše dobré. (Inka)
Jak jsme hráli sumo v nábož. (David M.)
Na paní učitelku Tálskou a těším se, až budeme mít paní učitelku Tálskou na 2. stupni. (Lucka)
Na školní výlety. (Anička)
Na paní učitelku Tálskou. (Agáta)
Na hrad Buchlov. (David S.)
Nevím. (Eliška Š.)
Když jsme s klukama v náboženství hráli sumo nebo jsme se schovávali ve skříňkách. (David U.)
Na žáky, kteří odešli. (Tadeáš)
Výlety, hodiny s paní učitelkou Tálskou. (Šimon Z.)

T - tým, třída, tělocvik, (p.uč.) Tálská, tlak, taháky

A - ADHD, autismus, Andersen, ahoj školo, pouzdro Adrianlee

K - kámoši, kopání, kraviny, kružítko, kopírky, korona, Kaufland (příběh, jak šel slon do Kauflandu)

J - jídlo, jupíí volno, ježibaba, jaro, jen tak dál, jejda matika, já ?

D - den dětí, drby, dusno, do školy, diktát, dárky, (p. uč.) Daniela, deprese

E - eskymák, elektrika, Eskymáci (píseň), Eskymo, english

Č - čas, čápi, čeština, čmelák, čokoláda, čítanka, černokněžník, četba

A - akademka, aktivita, antistresový

S - schovka, skvělá p. uč. Mikláňková, sarkasmus, sus very sus, Stela a Vojta, strach, sako

TVŮRČÍ PSANÍ

MEDVĚD

Medvěd není těžkopádný.
Je divoký. Má chlupatou srst.
Žije v lese. Jí med.
Je nebezpečný, má velké drápy.
Jí lesní plody.
Umí lézt. Pije z potoku.

Justýna

Má tělo jako kočka.
Má uši jako vodní
dřáček. Čiští jako myš.
Je jako Zialka.

PLANETA

Přilet

Všude byla zmrzlá poušť.
Občas kolem projel větrný vír.
Hodně často nebylo dobré počasí.
Nikde nebyly oceány ani bažiny,
ale jen jeden jediný zmrzlý potok.
Škoda, že tam nebyla žádná lidská bytost.
Ale zato jsou tam hromady jiných bytostí.

Vesmír je obří, ale mne nikdy víc nefascinoval,
než tato planeta. Je to moje nejoblíbenější planeta
Sluneční soustavy. Pojmenoval jsem ji Kapitán.

Milica

Má hlavu jako sygr.
Tělo má jako sučňák.
Křídla jako anděl.
Nohy jako slepice.

Jindřich

Má velcí tělo.
~~Má~~ Má liščí hlavu.
Má dlouhý drápy.
Barva černá a bílá.

Moje zvíře je napil jednorohec.
A napil dinosaurus.
A napil kráva. A napil kočka.
A napil prasle.
Konec.

Magda

Má chobot jako skon, křívou má jak lev,
má tělo jako krokodýl, má nohy jako žebra.

Robin

KDYŽ JSME BYLI MALÍ..

Já když jsem byla batole, byla jsem batole hladové.
Když mě maminka od papání pryč dávala, vždy jsem za ním plakávala.
Papáníčko mňam, mňam, mňam a na stěny ťap, ťap, ťap.
Maminka vždy radost měla, když na stěně obraz měla.
A nejenom na stěně ale i na stole a také všude možně.
Byla jsem i předškoláček, spinkávat mě nebavilo!
Ale ve školce pěkné hračky byly a též paní učitelky moc milé.
Teď jsem už jsem školáček, co bych za to dala, kdybych spinkat mohla.

Ve škole se pořád učím, školu jen tak nevyhloučím.
Škola mě stejně baví a bez ní se nic nenaučím.
Teď, ale paní učitelka přísná je, ne protože zlobíme, chce ať se něco naučíme!!!
Proto školu rádi mějte a schválně ji nevynechávejte!!!
Bez školy prostě chytří nebudete.
Bez ní se prostě neobejdete.
(CHYTŘÍ BUĎTE A ŠKOLU RÁDI MĚJTE)

Johana Vaculová

• • • •

Když jsem byl malý, tak jsem si hrál jsem často s autíčky na bouračky.
Moje největší vzpomínka je, že ve 3 letech jsem vyšel na Trenčanský hrad na Slovensku.
Teď mi je 10 let, chodím do 4. třídy.
Bydlím ve Strání.
Chodím do florbalu a na kytaru.

Dominik Hajnik

Když jsem byla malá, tak jsem si ráda hrála s Tlapkovou patrolou.
Také moje sestřenicemi Anetka a Lucka, byly na mě vždy hodné. Ve třech letech jsem dostala od dědečka z Uherského Ostrohu kolo. Rychle jsem se naučila jezdit bez koleček.
Ve čtyřech letech jsem měla největší radost z dortu a hračky medvídko Pú s lžáčkem.
Teď mám 9 roků.
Nemám už moc času na hraní ani s bráškou, protože mám moc učení. Někdy po úkolech si s ním pohraji a to je super.

Pavčina Uková

• • • •

Narodil jsem se v Irsku. Chodil jsem tam do školky. Žil jsem tam tři roky. Potom jsem se přestěhoval tady na Březovou. Tady chodím už do čtvrté třídy.

Adam Jurásek

• • • •

JAK JSEM SE JMENOVALA, KDYŽ JSEM MĚLA JEDEN ROK

Mamka: „Jak se jmenuješ?“

Já: „Dan.“

Mamka: „Jak se jmenuješ ty?“

Já: „Miši.“ (můj brácha)

Mamka: „Ale jak se ty jmenuješ?“

Já: „Dan.“

Říkala jsem:

Když jsem byla malá, jmenovala jsem se Lucinka, teď se jmenuju Anželína Balerína a až budu velká, budu se jmenovat Alžbětka.
Moje upravená slova:

Děti - dede

Vytáhnout - vykanknuť

Otevřít - opečit

MOJE NEJČASTĚJŠÍ OTÁZKY BYLY:

A co je toto?

A na co je toto?

Alžběta Kohnová

Když jsem měl 3 roky, tak jsem rozbil led televizi hokejkou, protože tam nebyl VEČERNÍČEK.
Ve školce bylo bruslení. Tam jsem chodil rád a prolézal opičí dráhu, ale tu jsem překotil a celé kluziště jsem proklouzal jako tučňák. Měl jsem pravou půlku obličeje jako by vygumovanou, byla celá od krve. Tehdy jsem dostal přezdívku TERMINÁTOR.
O tři roky později jsem lezl po železných trubkách. Prořezal jsem si celé břicho (jizvu tam mám furt).
A moji sestřenici jsem bral její růžový dudlík.

Petr Woska

4. ročník s Mgr. Janou Salanci

PROČ ČAS NĚKDY LETÍ A JINDY SE VLEČE?

Ano, čas může být opravdu zvláštní v tom, jak se může zdát, že rychle ubíhá nebo pomalu plyne. Mnoho faktorů může ovlivnit naše vnímání času, jako jsou naše aktivity, pocity nebo prostředí, ve kterém jsme. Je důležité si uvědomit, že každý moment je cenný, a je důležité žít v přítomnosti a užívat si to, co máme právě teď.

Tadeáš V.

Určitě jste už měli pocit, že čas letěl a někdy se vléknul, to známe snad každý. Někdy, když vás něco baví, uteče to za chvíli. Ale když vás něco nebaví nebo je to nuda, tak se čas vleče jak slimák.

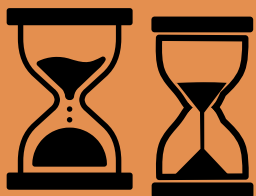
Agáta

v PNP s Bc. Dankou Michalcovou

Čas očima sedmáků

Není pravda, že máme málo času, avšak pravda je, že ho hodně promarníme.“

„Život měříme činy ne časem.“

Nela Uhrová,

TIME

“Your future is created by what you do today, not tomorrow”

ČAS

Čas je to, čo nám všetkým chýba, ale nie je to tak, všetci máme dost' času, len ho strácame zbytočnými vecami

Co nepřijde v pravý čas, nepřijde nikdy.

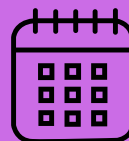
Amálie Křeháčková

„Každé ráno máme po zazvonění budíku úplně novou příležitost udělat v čase, který nám byl darován, to, co chceme. A po celý zbytek života budeme tento dar dostávat znovu a znovu.“

Šárka Kročilová

„Zatímco ztrácíme svůj čas váháním a odkládáním, život utíká.“

Nikola Vojtková

ČAS

Nikdy to není o tom, že nemáme čas, ale o tom že si ten čas uděláme.

Tereza Šimková 7. ročník

NEJKRÁSNEJŠÍM DAREM, KTERÝ NĚKOMU MŮŽEŠ DÁT, JE TVŮJ ČAS, PROTOŽE TÍM TOMU ČLOVĚKU DÁVÁŠ ČÁST SVÉHO ŽIVOTA, KTERÝ SE JIŽ NIKDY NEVRÁTÍ...

ŽIVOT NENÍ O TOM, JAK SILNĚ UDEŘÍŠ, ALE O TOM, JAKOU RÁNU MŮŽEŠ USTÁT A POKRAČOVAT V ŽIVOTĚ DÁL.

NÁŠ ZÍTŘEK MŮŽE BÝT SLOŽITÝ A TEMNÝ, MOŽNÁ BUDEME TRPĚT A MOŽNÁ KLOPÝTNEME, ALE PAMATUJ, HVĚZDY ZÁŘÍ NEJJASNĚJI V NEJTEMNĚJŠÍM ČASE.

ŠIMON PANÁK

ROZHOVORY S PAMĚTNÍKY

BABIČKA Z BŘEZOVÉ

KDY A KDE SES NARODILA?

Narodila jsem se 10. 5. 1957 v Uherském Hradišti.

ODKUD POCHÁZELI RODIČE?

Oba dva pocházeli z Březové. Kdybych měla být specifická, tak tatínek pocházel z tehdejšího Olšovce, ale teď už to patří k Březové.

KAM JSI CHODILA DO ŠKOLY?

Do školy jsem chodila celých devět let na Březovou.

CO JSI NEJČASTĚJI JEDLA?

Vždy byla k jídlu polévka a k ní většinou něco sladkého. Například lívance nebo plněné šišky-gule.

JAK JSI TRÁVILA VOLNÝ ČAS?

Většinu času jsme byli v lese a hráli hry.

JAKÉ HRY JSTE HRÁVALI?

Skoro furt jsme hráli vybíjenou, taky na schovávanou.

JAK JSI TRÁVILA ČAS S PRARODIČI?

S prarodiči jsem se viděla skoro jen o víkendu. I přesto že jsme bydleli ve stejném baráku, tak byli do večera v práci a na poli. Ale o víkendu, to se chodilo na návštěvy. Buď jsme šli někam my nebo někdo k nám. Nejlepší bylo, když návštěva vzala s sebou děti. A samozřejmě jsme chodili s babičkou na procházky do lesa nebo na louku.

JAKÉ JSI MĚLA POVINNOSTI?

Kvůli tomu, že jsem byla nejstarší ze tří dětí a ještě k tomu holka, dělala jsem nejvíc prací doma. Taky jsem chodila sbírat vejce, poklidit slepice, pomoci na poli, podojit krávu atd.

NA CO RÁDA VZPOMÍNÁŠ?

Na bezstarostný život. I když popravdě ráda vzpomínám třeba na to, jak jsme s holkami tančily u nás na rádio, až jsme vyšouply lino.

A samozřejmě když jsme chodili na zábavy.

CO BYS PORADILA DNEŠNÍM DĚTEM?

Teho by bolo! Jednoduše aby poslouchaly a méně se věnovaly telefonům a aby víc pomáhaly.

Barbora Masariková, 7. ročník

MŮJ DĚDEČEK

Můj dědeček se narodil 12. 4. 1947 a měl pět sourozenců. Jeho rodiče bydleli na Březové a jeho maminka se za svobodna jmenovala Veronika Gardoňová. Do školy chodil na Březovou a měl to do ní 3 km. Ve škole ho bavily výlety a nebavila ho ruština. Za sladkosti měli buchty, šišky, kačení mýdlo, ledovky. Jako malý měl za povinnosti hlídat a starat se o sourozence, o dobytek a hospodářství.

Volný čas trávil hrami a sportem – fotbalem, hraním na vojáky, sbíráním suchého listí. Tady sbíral plody a prodával je. Taky dojížděl krávy až do té doby, než ho poštipaly včely. Ale to mu polili smetanou a bylo to lepší.

Bohužel mu ve 13 letech zemřel tatínek. Místo dnešního rádia měli „krystalky“ a svítily si petrolejkou. Ve 14 letech měl první televizi.

Každý večer udělal úkoly a šel spát. Ale netopilo se, tak jeho maminka dala do pece cihly, ty se nahřály a pak je dala mému dědečkovi pod peřinu.

Už existovalo papírové lino a za 1 Kč bylo kino. Pokoj měl spolu se svými sourozenci. Kamarádi z dětství mu zůstali doteď.

Dnešním dětem by poradil, aby si vážily života a zdraví.

Klára Adámková, 6. ročník

ROZHOVOR S „MÝM“ STRÝČKEM JOSEFEM

Jméno: Josef Vaigl , datum a místo narození: 23. 1. 1940

Úvodem chci říct: Tento můj strýček je vlastně strýc mojí maminky. Je to bratr od mojí babičky Janinky z Valašska. Pochází z dědiny Hrachovec, která leží u Valašského Meziříčí v podhůří Beskydských hor. Narodil se doma jako druhorozený syn Anny a Josefa Vaigla, kteří měli celkem 9 dětí – a ty se jmenují Václav (87 let), Josef (84 let), Marie (81 let), Ludmila (+70 let), Jiřík (+2,5 roku) a Anička (+1,5 roku). Tito dva malí sourozenci zemřeli. Poté se jim narodila ještě dcera Jiřina (74 let), syn Petr (72 let) a nakonec se narodila jako devátá moje babička Janinka (ta bude mít letos 70 let).

Proč jsem si vybral zrovna strýčka mojí mamky? Jsem na Valašsku jako doma, jezdíme tam každý víkend, trávím tam všechny prázdniny a strýc je prostě skvělý. Dělá se mnou blbiny v bazénu, dokáže neúnavně mluvit o historii, která mě moc zajímá, a taky má zajímavý život. Tak teď vám ho trochu přiblížím. Ptal jsem se ho na všechno možné.

Jakou jsi měl nejoblíbenější hru v dětství?

Tak to je jednoduché. Často jsme si hrávali s ogary na četníky a zloděje.

Jak jsi trávil volný čas? Teda pokud jsi ho vůbec měl.

To víš, moc volného času jsem neměl. Musel jsem pást krávy, starat se o dobytek a pak pomáhat rodičům. Ale hned, jak jsem mohl, jsem utíkal do lesa. Když jsem byl starší, dali mě naši do kroužku dobrovolných hasičů, což mě moc bavilo, a jsem hasičem dodnes.

Kde jsi chodil do školy?

Do 2. třídy jsem chodil do školy v Hrachovci a pak do 8. třídy na měšťanku do Valmezu (Valašské Meziříčí).

Který předmět jsi měl ve škole nejradši?

Toníku, nejradši jsem měl – hádej? No přece TĚLOCVIK!!!

No a co tě ve škole nebavilo?

Matematika, tu jsem nemusel vůbec.

Strýcu, to máme úplně naopak!

Měl jsi v dětství nějaké oblíbené jídlo?

No, žili jsme velice skromně. Víš, jídla bylo málo a nás bylo hodně. Často se jedly kaše a hlavní byly zemáky, třeba uvařené ve šlupce a posolené, pak zelí. U nás se říkalo: „Zemáky a zelé, živobytí celé.“ Dále jsme měli často stěrky v mléku – to je mouka vyšlehaná svajčkem a dalo se to do horkého mléka. Tondo, ale svátek byl, když jsme měli špekáček – ten jsem měl doopravdy nejraději.

Strýčku, jakou práci jsi dělal a čím ses vyučil?

Dělal jsem na železnici u lokomotivního depa – hlídal jsem, spravoval, udržoval. Dělal jsem tam všechno a rád.

O jaké práci jsi snil?

Já jsem chtěl být strojvedoucí u parních mašin, ty obdivuji.

Jaké máš zájmy a co tě baví?

Vždycky mě bavil dějepis, historie. Taky rád všechno spravuju a rád se hýbám, jezdím na kole a ještě rád chodím po horách.

A měl jsi nějakou oblíbenou hračku?

Hraček jsme moc neměli. Ale mojí nejoblíbenější „hračkou“ bylo a je KOLO – BICYKL. (I nyní dojede na Pustevny na kole bez problémů a s mojí mamkou jezdí neúnavně na běžkách - zvládne i 50 km.)

Měl jsi v mládí nějaký průšvih?

Jéééjda, těch bylo tolik, že by ti tento bloček nestačil!

A kdy ses, strýčku, zamiloval a oženil?

Zamiloval jsem do jedné šikovné robky. Znali jsme se už nějaký čas a na jedné zábavě jsme se dali dohromady. Měli jsme svatbu 6. 11. 1966. A jsem s ní dodnes, hochu – to je 58 let! Jak ten čas letí!

No a poslední nejtěžší otázka, strýčku. Máš nějakého nejoblíbenějšího člena rodiny?

(... Dlouho mlčí a přemýšlí...)

Toníku, maminku. Moc mi chybí... Ale aj tatka. Víš, byli to úžasní, velice moudří, krásní a skromní lidé. Měli jsme se všichni moc rádi. Važ si svých rodičů, měj je rád!!! A važ si svých předků!!!

Strýčku, moc ti děkuji za Tvůj čas, bylo to s Tebou moc prima. Já zase někdy za Tebou přijdu.

Přijdi, synku, budu se těšit a budu na tebe čekat!

MOJE BABIČKA A DĚDA

Kdy ses narodila, babi?

Narodila jsem se 18. prosince 1960.

A kdy ses narodil ty, dědo?

Narodil jsem se 16. června 1958.

Odkud byli tvoji rodiče, babi?

Moje maminka byla z Březové a můj tatínek byl z Oravy.

A co, dědo, odkud byli tvoji rodiče?

Moji rodiče byli z Březové.

Kam jste chodili do školy?

Chodila jsem do Trstěné. Já jsem chodil sem na Březovou.

Co jste nejčastěji jedli?

Nejvíc jsme jídávali zelnici s bramborem a bramboráky.

Jak si trávili volný čas?

Většinou jsem byla venku s holkama. A já byl s klukama.

Jak jste trávili volný čas s prarodiči?

Chodila jsem například zvonit na zvon do kostela. Tak chodili jsme sekát dříví a někdy i mlátit obilí.

Jaké jste měli hry?

Tak většinou jsme si hráli venku, ale jinak šachy, tabulky s dopravními značkami a ještě jsme si vyráběli papírové panenky. Kluci hráli klasicky kuličky, karty, hokej a fotbal.

Jaké jste měli povinnosti?

U mě to bylo starání se o mladší sourozence. Já se staral o dobytek.

Na co ráda vzpomínáš, babi?

Ráda vzpomínám na Vánoce.

A na co rád vzpomínáš ty, dědo?

Rád vzpomínám na zabíjačky.

Co byste poradili dnešním dětem?

Určitě míň elektroniky. Ano, já bych poradil úplně bez elektroniky.

Tak dobře děkuji za rozhovor babičko a dědečku.

Lucie Ondřejková, 7. ročník

NEJSTARŠÍ NÁHROBEK

V rámci tématu „ČAS“ měli žáci najít na hřbitově v jejich okolí nejstarší náhrobky. Následující fotky jsou ze hřbitova ve Staré Turé. Jeden je napsán latinou a je věnován zemřelému šermíři, druhý obsahuje popis událostí, jak daný člověk zemřel.

Bohumil Dolník, 7. ročník

PRAVĚCÍ LIDÉ

Milí čtenáři, přemýšleli jste někdy nad tím, jaké by to bylo, kdyby existoval stroj času? Kdybychom se my, lidé, mohli vydat, kamkoli bychom jen chtěli?

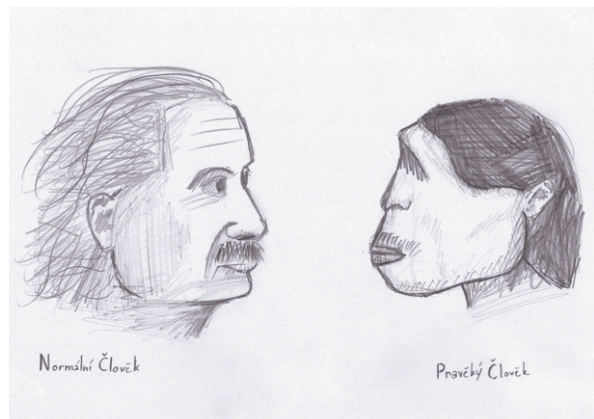
Milí čtenáři, zkuste si představit, že jste se dostali do období baroka, anebo ještě dál, třeba do pravěku. Jak byste reagovali, kdybyste potkali pravěkého člověka, o čem byste si s ním povídali (samozřejmě za předpokladu, že by uměl mluvit, musíme popustit uzdu své fantazii). Tak přesně do této situace se vžili naši sedmáci, osmáci a deváťáci. Chcete vědět víc? Pokud ano, raďte vstoupit na následující stránky... 😊

Žáci 2. stupně s Mgr. Julíí Křížanovou

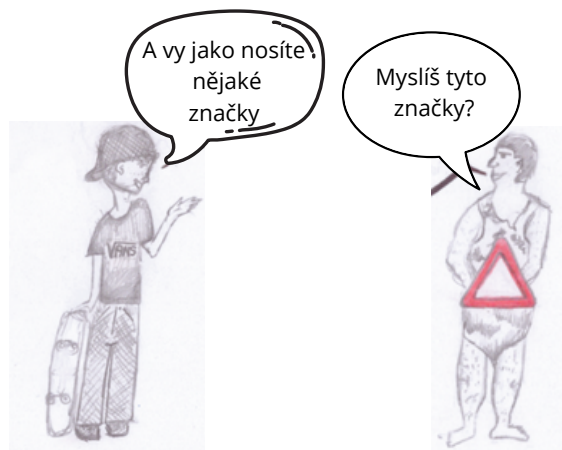
Ředitel milionové společnosti šel do práce, ale přede dveřmi stál muž, který měl rozčuchané vlasy, špinavé oblečení a na obličeji mu rostly rozčuchané vousy. Ředitel po chvíli poznal, že ten muž je z pravěku. Muž se ho na něco zeptal a bylo slyšet, že má jiný přízvuk, ovšem mluvil česky.

- ▲ Ty kdo jsi?
- Já spíš kdo jsi ty?
- ▲ Já jsem se ptal první.
- No, já spěchám do práce, jsem ředitel.
- ▲ Žetitel? Co je to?
- Já lidem říkám co mají dělat. A co to máš za oblečení?
- ▲ Košený oblek, to je nejnovější model.
- Aha, ale radši si běž koupit něco nového. Například kratšasy.
- ▲ Dobže a kde?
- Támhle v té budově. Máš nějaké peníze?
- ▲ Peníze. Nemám. Co je to?
- Za peníze si můžeš koupit v podstatě všechno. Hele tady máš 1000 Kč a už běž. Spěchám do práce
- ▲ Tak dobře. Zase někdy.

Ředitel si pomyslel: Radši už nikdy! A odešel do práce

*Vypracovali: Vojtěch Dulínek, Lucie Ondřejková, Celestina, Jakub Stojaspal
Přepsali: Vojtěch Dulínek, Lucie Ondřejková, 7. třída*

Ahoj! Jak se máš? Jsem jako posel z budoucnosti!

Ahoj. Posel z budoucnosti? Jsi zvědavý vůl nebo co?

Ano, jsem moderní bytost z doby, kde nosíme kovové kusy na ruku a hrajeme hry s obrazovkami.

Kovové kusy na ruku? Já mám na ruce jen zvířecí kosti a kameny.

Máme takové skvosty jako létající stroje a plechové krasavice na kolech!

Létající stroje? Co to je, ptáci na steroidech?

Ano, a můžeme si psát zprávy přes vzduch pomocí technologie nazvané internet.

Vzduch? Proč nejdřív nevymyslíte něco na vodu, abychom se mohli rychleji dopravit k řece.

Ale můžeme sdílet myšlenky a informace po celém světě!

To zní úžasně! Když jsem chtěl něco sdělit ostatním, musel jsem to vytetovat na mamutí kůži.

A máme vyspělou medicínu, která nám pomáhá bojovat proti nemocem.

A já jsem si myslel, že je úžasné, když se mi podařilo vyléčit prasklé žebro.

No. A to je moje doba. Plná technologií a pohodlí.

To zní jako sen. Ale já si tady taky užívám, šmíruju stopy po zvěři a odpočívám u ohně.

vypracovali a přepsali: Terézie Mlčochová, Bohumil Dolník, 7. třída

ML: Takže, co děláte ve volném čase?

PL: My lovíme a sbíráme potravu, stavíme přístřešky a malujeme na stěny jeskyně.

ML: Zní to zábavně. A co sport? Hráváte nějaké hry?

PL: Ano, hrajeme hru "běhání za mamutem" a "skákáni přes příkop". A vy?

ML: My máme spoustu sportů. Nejpopulárnější je asi "osm hodin v kanceláři".

PL: To zní náročně. A to máte nějakou oblíbenou technologii?

ML: Ano, máme všechno od chytrých telefonů po samořídící auta. A vy?

PL: My máme OHEŇ.

ML: HAHAHA, to zní úžasně retro!

vypracovali a přepsali: Petr Čaňo, Radim Dubrava

Ali z pravěku: Je tady zmatek, všude jsou mamuti na kolečkách

Jak jste si zvykli na dnešní život ve 21. století?

Je tady zmatek, všude jsou mamuti na kolečkách. Snažila jsem se jednoho chytit, ale zatahali mě lidé v modrém, a pak mě odvezli do skály s mříží.

Vysvětlete ty mamuty na kolečkách.

No nějakí barevní mamuti s čísly zepředu a zezadu, vevnitř jsou lidé, někdy i děti. Je děsivé je vidět umírat. Mamuti jsou v dnešní době dost dutí.

Jaké to bylo poprvé přijít do světa 21. století?

První, co jsem uviděla, byli krásní bílí ptáci, byl to krásný pohled na ně a říkala jsem si: „Jak asi tak chutnají.“

Myslela jsem zážitek s lidmi, a tak...

To mě našel Pepa. Je srandovní, jen tak si vzal skleněnou krabičku a klidně by se na ni díval i hodinu, tak jsem na něj hodila kámen na krabičku a on byl na mě hodně naštvaný, a tak odešel do své jeskyně.

Proč jste hodila ten kámen: proč jste se ho normálně nezeptali?

Byla to určitě past.

Proč žijete ve 21. století?

To sama nevím, jak jsem se sem dostala. Jednou jsem se probudila a už jsem tu byla.

Máte oblíbené jídlo dnešní doby?

Mám ráda všechno, ale kdybych si měla vybrat jedno, tak je to párek v rohlíku. (smích)

Co ráda děláte ve volném čase?

Ráda hraju fotbal a taky tančím, jednou jsem byla ve Star dance, ale vypadla jsem jako první.

Jakými jazyky mluvíte?

Sice jsme se učili angličtinu a němčinu, nicméně je neumím až tak dobře, ale nějaké základy zvládnou. Ale umím plynule česky.

Jak vás vnímají vaši kamarádi, že bydlíte v 21. století?

S Eliškou, Izou a Rózou jsme nejlepší kamarádky. Jednou Eliška přišla s nápadem, že půjdeme do obchodu. Tehdy jsem poprvé uviděla takovou věc, která odrážela všechno, co bylo před ní. Holky mně pak vysvětlily, že je to zrcadlo a všichni jsme si tomu zasmáli. Pak jsme si koupili zmrlinku.

Lucia Knapová a Lucka Půčková

Moje cesta na CEOI – Středoevropskou olympiádu v programování

Ahoj, jmenuju se Adam Houdek, jsem žák 8.IV a rád programuju. Letos se mi podařilo dostat na Středoevropskou olympiádu v programování, která se bude konat v Brně na Fakultě informatiky Masarykovy univerzity od 23. - 28. 6. 2024.

Celé to začalo už na podzim, kdy jsem procházel domácím kolem matematické olympiády kategorie programování, neboli MO-P. Do 15. 11. 2023 jsem odevzdával teoretické a praktické úlohy do odevzdávacího systému. V domácím kole jsem skončil na děleném 1. - 8. místě.

Potom následovalo kolo krajské 23. 1. 2024, které jsem díky paní učitelce Martinákové mohl absolvovat v Brně místo ve Zlíně. V krajském kole byly 4 teoretické úlohy, řešení jsme psali na papír a bylo na to celkem 4 hodiny času. Za každou úlohu se mohlo získat 10 bodů, celkem tedy 40 bodů. Už loni, jako sedmák, jsem po postupu do ústředního kola pošilhával, ale to se tehdy nepodařilo, měl jsem 15 bodů a postupovalo se od 17 bodů. Letos jsem se připravoval víc a získal jsem 36 bodů, byl jsem 1. ve Zlínském kraji a postoupil jsem do ústředního kola. Z toho jsem měl velkou radost, v ústředním kole MO-P jsem ještě nebyl.

Ústřední kolo se koná každý rok v jiném městě, letos probíhalo v Českých Budějovicích od středy 20. 3. do pátku 22. 3. Sešlo se tam 30 nejlepších soutěžících z krajských kol, MO-P je soutěž pro středoškoláky, na ústředním kole jsem byl nejmladší, jediný ze základní školy. Ve středu byl příjezd soutěžících a slavnostní zahájení na radnici v Českých Budějovicích. Ve čtvrtek už probíhal první soutěžní den, teoretická část, kde jsme měli 3 úlohy, opět 4 hodiny času a napsat řešení na papír. Pak následoval oběd, exkurze do firmy Bosch, večere a od 18:00 - 20:00 ještě zkoušení soutěžních počítačů. U toho jsem zjistil, že operační systém na počítači není Windows, ale Linux, ten jsem tak úplně neznal. Ale zvládl jsem to. Den to byl hodně dlouhý. V pátek proběhl druhý soutěžní den, praktické úlohy, co se programují na počítači, opět 3 úlohy a 4 hodiny času. Za oba dva dny se dalo získat 60 bodů celkem, já získal 46 a skončil jsem na děleném 7. - 8. místě jako úspěšný řešitel MO-P.

Po ústředním kole jsem dostal pozvání na výběrové soustředění pro mezinárodní soutěže, zvali úspěšné řešitele z ústředního kola.

Bojovalo se o postup na IOI – mezinárodní olympiádu v programování, letos probíhá v Egyptě, CEOI – středoevropskou olympiádu v programování, letos konanou v Brně a EGOI – evropskou dívčí olympiádu v programování. Postupový klíč byl následující: první 4 postupují na IOI, další 4 nematuranti postupují na CEOI, první 4 dívky postupují na EGOI. Výběrové soustředění se konalo v Brně, od čtvrtka 18. 4. do neděle 21. 4. a bylo náročné. Chtěl jsem se dostat na CEOI. Každý den se konala soutěž, 3 praktické úlohy na 5 hodin, potom rozebírání soutěžních úloh a ještě přednáška, program začínal v 8:00 a končil v 17:00 až 18:00. Za každý den se dalo získat 300 bodů. Celkem tedy 4 soutěže, k tomu přičetli body z ústředního kola vynásobené 5 a na základě toho stanovili pořadí pro postup. První dva dny jsem měl bodově slabší, ve čtvrtek 50 bodů, v pátek 60 bodů a v pořadí jsem klesal. V sobotu se mi podařilo získat 159,02 bodů a byl jsem v celkovém pořadí 11., což nebylo na postup ideální. V neděli se mi povedlo zabojovat ještě víc, 192,49 bodů a k tomu jsme se dozvěděli, že v prvním soutěžním dnu udělali organizátoři chybu v úloze a celý soutěžní den se nebude počítat. Byl to můj nejslabší výsledek. S napětím jsem čekal na vyhodnocení. Skončil jsem celkově 7. a postoupil jsem na CEOI, kam jsem chtěl!!! Už se tam těším.

O čem je soutěžní programování?

V úlohách bývá úkolem vymyslet, jak napsat program, který spočítá řešení nějakého problému. V zadání úlohy je popsána obecná specifikace problému, například že ve městě jsou křižovatky, mezi nimi cesty, a že náš program má spočítat nejkratší cestu z bodu a do bodu b. U praktických úloh je za úkol napsat program, který si ze souboru načte konkrétní specifikaci problému, tedy např. počet křižovatek, údaje o tom, které z nich spojují cesty a jejich délky. Do výstupového souboru vypíše, přes jaké křižovatky nejkratší cesta vede. U teoretických úloh stačí popsat, jak by program postupoval, zdůvodnit jeho správnost a odůvodnit jeho časovou složitost (jak dlouho program běží). Na řešení je dobré umět matematiku k vymýšlení algoritmů. Jedním z triků je tzv. binární vyhledávání.

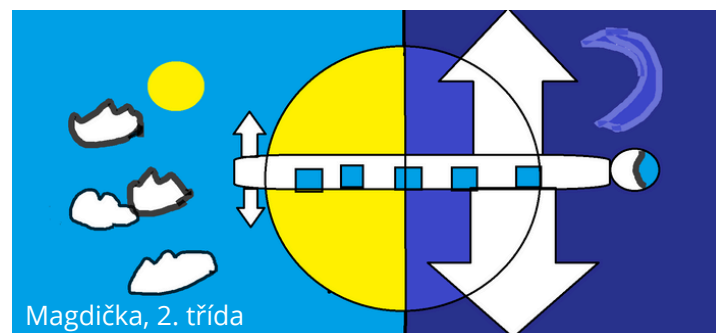
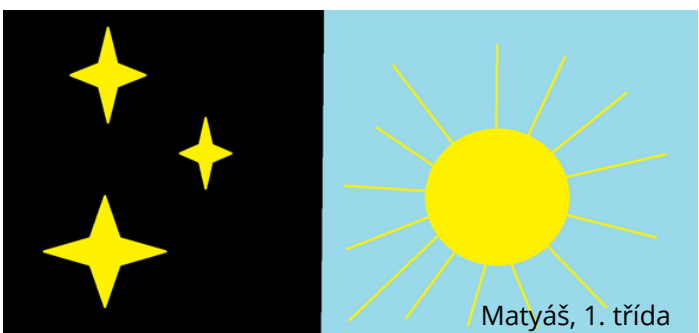
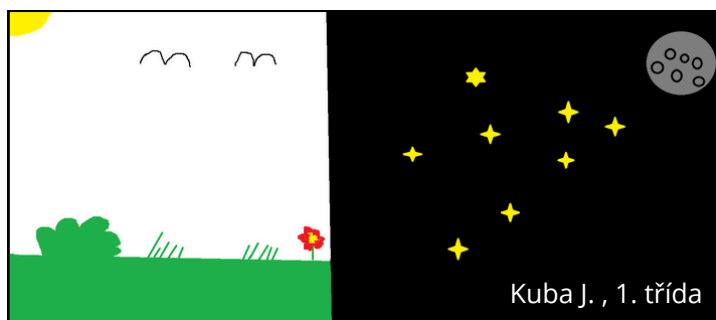
Když hledáme něco ve slovníku (který je seřazený podle abecedy), můžeme postupně procházet všechna slova, dokud nenajdeme to hledané. To ale může být velmi zdlouhavé, proto využijeme toho, že je seřazený. Otevřeme ho v půlce a podle slova, které tam najdeme, určíme, jestli se hledané slovo nachází v levé polovině nebo v pravé. Podobným postupem hledáme v té půlce, která nám zbyla, a tak dál, dokud se nedostaneme k hledanému slovu. Pokud má tedy slovník třeba 1000 slov, stačí nám prozkoumat jich jen přibližně 10. Většina soutěží má na svých stránkách úlohy z minulých let, zde se můžete podívat na úlohy z letošního domácího kola soutěže Kasiopea, kterou také dělám.

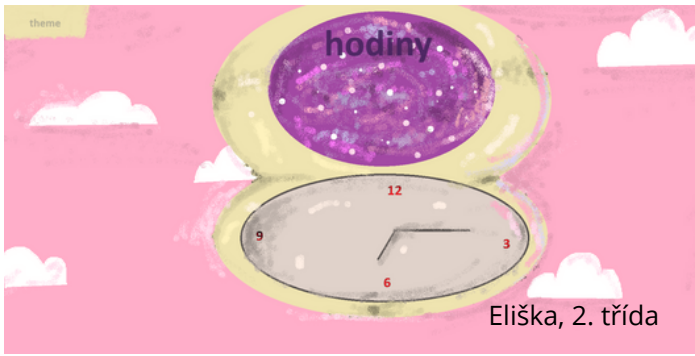
V mé přípravě mi pomohl Korespondenční Seminář z Programování – KSP, kde můžu celý školní rok řešit teoretické a praktické programovací úlohy, tento seminář slouží jako příprava na MO-P.

Adam Houdek, 8. ročník

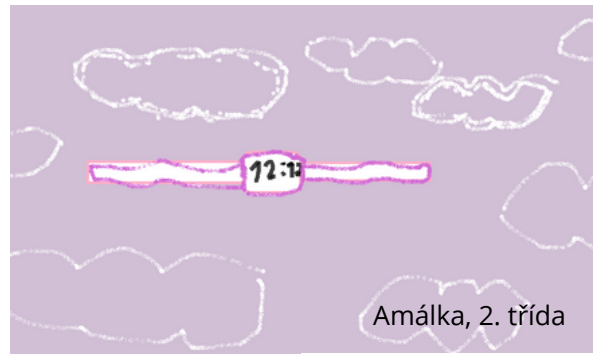
ČAS

cestování časem, měření času, časové cykly – střídání ročních období nebo dne a noci, proměny v čase, obrazem 1. – 3. třídy

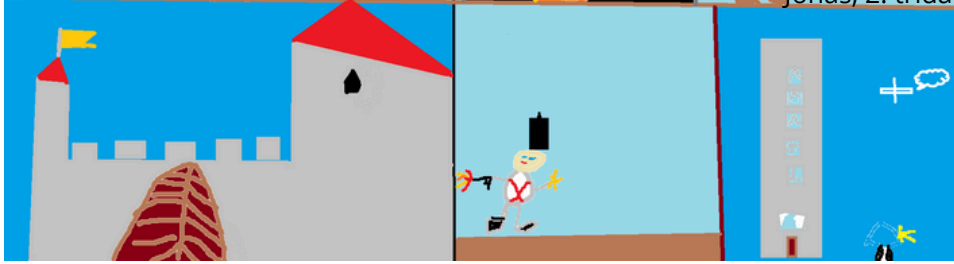
Eliška, 2. třída

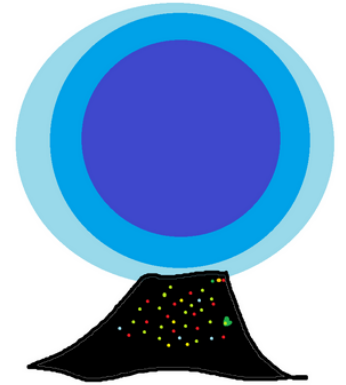
Amálka, 2. třída

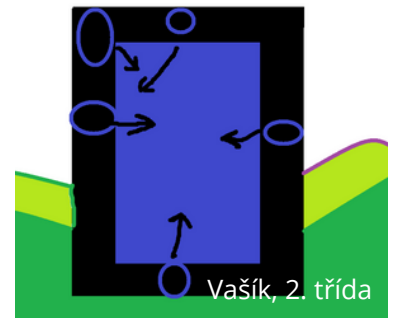
Jonáš, 2. třída

Milica, 2. třída

Mikuláš, 2. třída

Vašík, 2. třída

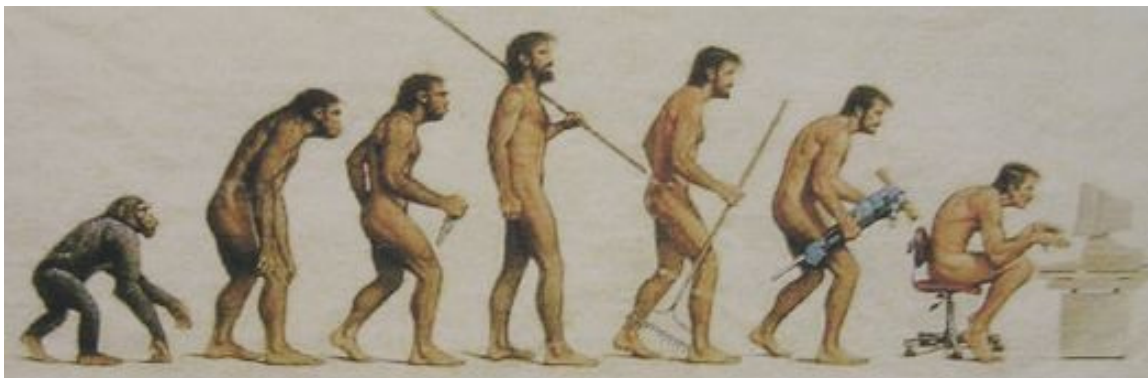
v PNP s Bc. Dankou Michalcovou

Čas označuje dobu, která uplyne mezi dvěma OKAmžiky.

**Čas, čas, čas,
mění se pořád, a zas.
Mění se s ním celý svět,
samozřejmě taky vzhled.**

2024 www.papjerky.skolybrezova.eu | papjerky@gmail.com

Školní časopis PAPERKY vydává: Školy Březová, střední odborná škola, základní škola a mateřská škola, Březová
šéfredaktor, grafická úprava: Jana Buryanová | korekce textu: . Mgr. Iva Tálská, Mgr. Zdeňka Hájková | redaktoři: žáci školy